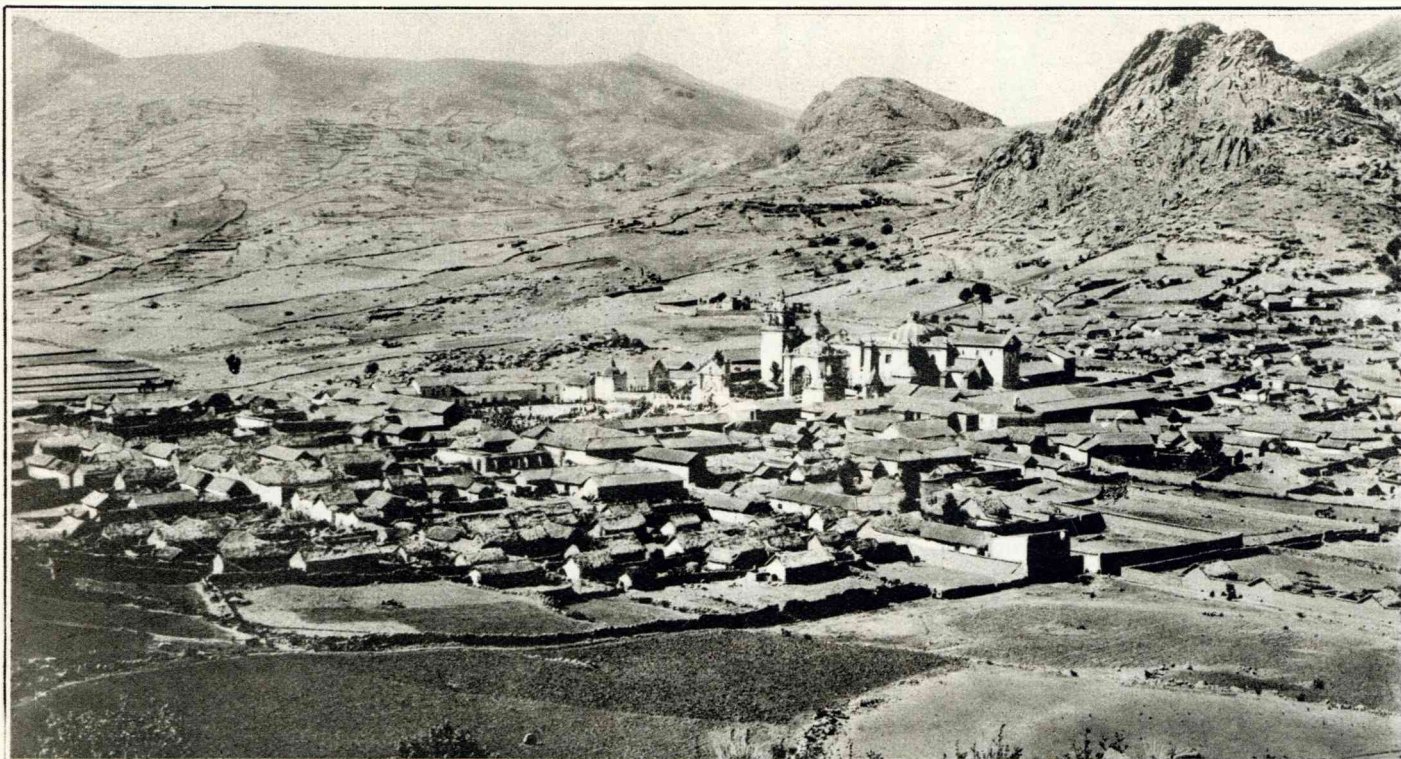

UIT PRAE-HISTORISCH PERU
Copacabana aan
het Titicaca-meer,
ruim 3600 Meter
boven den zee-
spiegel.

HET LAND VAN GULD EN ZILVER DOOR DR. W. J. VAN BALEN

De bovenlanden van Perú herbergen een zonderlinge wereld, een land van enkel vraagteekenen. In alles wijkt het af van wat wij in Europa en in de rest van Amerika gewend zijn. Vaak lijkt het zelfs of men een andere planeet bezoekt.

Het land zelf ligt ongeveer 3500 meter boven de zee, dus op een hoogte waarop in Europa alle bebouwing en geregelde bewoning ophoudt, en waar men op z'n hoogst een Alpenhut voor bergtoeristen vindt. Maar in Perú en in het overeenkomstig Bolivia liggen op deze geweldige hoogte juist de groote steden des lands. De nieuwkomer snakt er naar adem, en moet in het begin zijn tribuut betalen juist als wie zich voor het eerst op zee waagt. Menigeen mag er van den dokter zelfs niet eens heen, want de ijle dampkring eischt er een krachtig hart en sterke longen.

Ook de dierenwereld is er anders: de Spanjaarden vonden er niet één van de hun bekende tamme of wilde dieren. Geen paarden, geen koeien, geen varkens, ja zelfs geen schapen, ofschoon het land juist bij uitstek voor schapen geschikt is. Doch het inheemsche „schaap", zooals de oude Spanjaarden in hun gemakzucht zeiden, was een beest dat meer op een kameel leek, maar dan kleiner, en zonder bult. Het was de llama, die nog steeds in verschillende variëteiten voorkomt: de tamme alpaca met zijn dikke tressen van fijne wol, en de wilde huanacu of guanaco en de nog wildere vicuña, die als de gemzen op de Andestoppen leeft, en beroemd is om haar zachte gele vacht, zoo licht als veeren en zoo teer als zijde.

Alles in dit zonderlinge bovenland van den Andes is even ongewoon en merkwaardig.

Maar wat ons het meeste moet treffen, is de hooge beschaving, die in deze streken bestaan heeft, en waarvan nog talrijke overblijfselen aan den tand des tijds en aan de vernielzucht der Spanjaarden weerstand hebben geboden. Ja, als die Spanjaarden er eens niet geweest waren...

Dan zouden er heel wat minder vraagteekens gezet worden achter

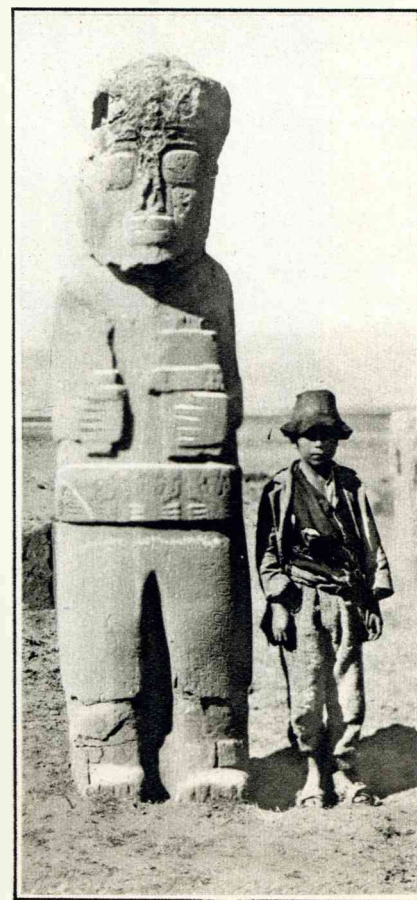
elken naam uit oud-Perú.

Toen de ver-

overaars onder Pizarro het keizerrijk der Inca's ontdekten en voor het eerst betraden, vonden zij daar groote steden, reusachtige tempels en staatsgebouwen, bewonderenswaardige waterleidingen, heerwegen, landbouwterrassen, kortom een volmaakt georganiseerde samenleving van een soort, die sterk doet denken aan die der Mooren in Zuid-Spanje. Het voornaamste verschil echter is, dat de Inca's van Perú geen letterschrift kenden, en dat zij op het gebied der werktuigkunde volkomen leken waren, zóó hulpeloos, dat ze geen metalen gereedschappen bezaten, geen schaar of

hamer kenden, ja zelfs nooit op het idee van spijkers waren gekomen. Maar met dat al bouwden zij heele steden van kolossale steenblokken, die zij voor het mooi met gouden en zilveren platen plachten te behangen. Want terwijl ijzer er een zeldzaam metaal was, bezaten zij goud en zilver bij massa's.

Dit nu is het ongeluk van de Inca-beschaving geworden. De Spanjaarden zochten juist deze edele metalen; zij hadden reeds vage geruchten gehoord van een land met een geheel gouden godheid, El Dorado of De Vergulde. Zij hebben dit land vergeefs rondom de Caraïbische zee gezocht, doch toen zij Perú ontdekten, was er geen twijfel meer mogelijk: dit was het land van El Dorado! De tempels waren er van binnen en van buiten met goud en zilver bedekt. Groote zonnen en manen van edel metaal versierden er de wanden. Een oude Spaansche schrijver vertelt met veel

UIT PRAE-HISTORISCH PERU. Een der monolithen van Tiahuanacu. (zie artikel)